

— Oče vladika, važnejša je tvoja beseda in pametnejša od moje. Samo da še vidim, kaj poreče selo.

A kdo sme v selu kaj reči proti vladikini volji in besedi? Niso se dolgo prepirali. Seljaki so se potuhnil, le srce jih je bolelo, toda kar mora biti, mora!

In čez mesec dni se je že otroka pripravljalo na pot.

Velikanske priprave so delali.

NELLY. FRAN VALENČIČ. DUNAJ.

Palača bohotna se dviga mi v srcu,
dvorane sem jasne opremil kot car.
Lestenci visijo od stropa nizdoli,
kot bajka arabska se zdi mi ta čar.

Ta čar, to razkošje, ti parki okoli,
noči pomladanske, to morje srca!
O pridi, saj čakam v bogatem te spremstvu
poln ognja mladosti, poln čistih želja.

O pridi, ne boj se, ti sladka ljubezen!
Postavil sem mlaje, ovenčal portal.
Poplejše od tebe ni solnce nebeško,
čistejši od tebe noben ni kristal.

Nelly, Nelly, danes ti hočem,
danes ti nekaj povem:
Bajko neznano vsakomur,
tebi in drugim ljudem.

Bajko o solncu in roži
davno minulih že dni.
bajko o strti mladosti,
bajko od besnih strasti.

Diha, diha
Vesna povsod.
Roža izbrala si
miren je kot.

Solnce uzre jo,
v strasti vzkipi,
v strasti, pohoti
doli hiti.

»Danes je praznik,
bakanal,
brez pijače,
brez godal.

Ti si moja
vsa, ah vsa.
Zbogom, zbogom,
ha ha ha.

Solnce se vmakne
na zenit.
Roža je strta,
sok izpit.

Boj se mene! Kot zavržen angelj
zdi se mi, da tavam vsako noč.
Mlada odaliska hodi z mano,
diha mi poljub na lice žgoč.

In z odprtimi rokami vabi
v skrite gaje burnih me orgij.
Nudi mi razpenjene kozarce,
Kliče porogljivo: »Brate pij!

Prazni časo, smelo pij življenje,
polni čašo, — duša naj molči.
Noč razpenja svojo črno haljo,
greh kreposti se v obraz reži...

Solnčni car hiti s krvavo bakljo.
Hvala, hvala, jasen je azur.
V sen pogrezajo se nočne sence,
v grobu krohota se Epikur.

V mojih besedah je strup,
v prsih mojih obup.
Nikdar ne bodeva skup,
boj se me, Nelly!

Ne, ne, nikdar, ah, ne boj se me, Nelly,
duša otožna, srce je bolno.
Zunaj mi brijejo vetri studeni,
vzdihni po tebi na ustniah zamró.

Mestnega šuma uho ne posluša,
ženskih okó ne pogleda igrač.
Idite k vragu, neskončni aleji,
tuji obrazi, razkošje palač.

Tuji obrazi, razkošne palače,
črne, pohotno žareče oči.
Jaz ne bojim se strupenega pika
nočnih siren razuzdanih strastij.

Daleč sem, daleč, a misli so blizu.
K tebi hitijo iz Dunaja proč.
S tabo ljubkujem se v blaženih sanjah,
plakam in smejem se sleherno noč.